

Arrest

nr. 206 112 van 28 juni 2018
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 20 december 2017 werd ingediend door X, in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minderjarige N. D. N. (hierna: de verzoekster) komt op 1 april 2017, in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia), het Belgische grondgebied binnen. Zij gaat inwonen bij haar tante en diens gezin in België. Zij biedt zich aan bij de administratieve diensten van de stad Gent, alwaar zij op 17 april 2017 in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 1 mei 2017.

1.2. De verzoekster wordt onder de hoede genomen van de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie. Op 28 augustus 2017 wordt mevrouw P. M. A. aangewezen als voogd.

1.3. Op 15 september 2017 dient de voogd voor de minderjarige een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De verzoekster wordt op 2 oktober 2017, in het bijzijn van haar voogd, gehoord. Ook de tante van de verzoekster wordt gehoord.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 14 november 2017 de beslissing tot afgifte (aan de voogd) van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot de minderjarige (bijlage 38).

Dit bevel tot terugbrenging is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de voogd van de verzoekster ter kennis gebracht op 20 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

(...)

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw P. M. A., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde N., D. N. geboren te Mombasa op (...) 2001, van nationaliteit Kenia (te zijn), verblijvende te (...) Gent,

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (In het bezit van een paspoort met visum geldig tot 15/05/2017)

Betrokkene reisde van Kenia naar België met een paspoort (nr. A2431721, afgeleverd te Mombasa en geldig van 15/12/2014 tot 14/12/2025) en visum (nr. 011730311, afgeleverd door de Belgische Ambassade te Nairobi en geldig van 31/03/2017 tot 15/05/2017). Ze arriveerde in België op 01/04/2017 en ging bij haar tante wonen (de zus van haar moeder), mevrouw N. E. W. (ov-nr. ...) met de Belgische nationaliteit. Op 07/04/2017 werd door de gemeente van Gent een aankomstverklaring afgeleverd geldig tot 01/05/2017. Drie dagen na het vervallen van haar aankomstverklaring, op 03/05/2017, werd ze gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. Een voogd werd aangesteld op 28/08/2017.

Op 15/09/2017 diende de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In haar aanvraag beschrijft de voogd de situatie van haar pupil in Kenia: de moeder van D. is al jaren erg ziek en daardoor niet in staat om voor haar kinderen te zorgen. Dankzij de tussenkomst van haar tante, mevrouw N. E. W., die regelmatig geld stuurt, kan D. naar school gaan en worden de medicijnen van haar moeder betaald. D. verblijft op internaat sinds haar 8 jaar, enkel tijdens de schoolvakanties gaat ze naar huis. Ze heeft twee oudere broers, N. B. en G. J.. Deze laatste zorgt normaal voor haar tijdens de vakanties, maar zou nu niet meer in Kenia verblijven. De tante verklaart uit een familie te komen met een laag inkomen, ze hadden een moeilijke jeugd en moesten van jonge leeftijd werken om hun ouders te helpen. Door de familiale situatie was ze vaak afwezig op school, ze wil niet dat haar nichtje hetzelfde lot ondergaat, daarom wil ze graag dat D. in België blijft. Ze beschouwt haar als haar eigen dochter. Bij de aanvraag voegt de voogd volgende documenten toe: een kopie van het paspoort van haar pupil, een attest van gezinssamenstelling van de tante, mevrouw N. E. W.; een attest van schoolbezoek van haar pupil aan de provinciale middenschool te Gent dd 29/06/2017; de beslissing tot aanwijzing voogdij door de Dienst Voogdij dd 28/08/2017; een kopie van de geboorteakte

van D.; een certificaat van voogdijschap opgemaakt op 02/06/2016 door de Tononoka Children's Court te Mombasa waarbij de officiële voogdij over D. overgedragen wordt aan mevrouw E. W. N.; een kopie van de identiteitskaart van mevrouw N.; diverse bewijzen van Western Union (bewijzen van stortingen door de tante aan de moeder : 600 euro op 06/09/2016 aan N. M. N.; 154 euro op 08/09/2016 aan N. M. N.; 120 euro op 13/06/2016 aan N. M. N.; 101,90 euro op 23/07/2016 aan M. N. N.; 77 euro op 16/02/2017 aan K. F. K.; 50 euro op 11/02/2017 aan I. K. N. ; 50 euro op 11/09/2017 aan N. M. N.).

In toepassing van artikel 61/16 van de wet van 15/12/1989 en artikel 110 septies van het koninklijk Besluit van 08/10/1981 werd betrokkene samen met haar voogd en haar tante verhoord op 02/10/2017. Tijdens dit gehoor verklaart betrokkene dat ze in Kenia naar een kostschool ging, dat ze in de vakanties opgevangen werd door haar broer J. en dat ze op school zeer actief en sportief was. Over de ziekte van haar moeder kan ze niet veel vertellen, maar ze ging haar vaak bezoeken, het was een lieve moeder die veel verhaaltjes vertelde. Wie haar biologische vader is, weet ze niet. Haar tante stuurde geld op om de familie te helpen onderhouden en haar studies te betalen. Tijdens de vakanties verbleef ze op verschillende adressen in Mombasa omdat haar broer J. vaak verhuisde. Betrokkene wil graag in België blijven omdat ze hier mogelijkheden heeft, omdat ze hier aan een toekomst kan werken, omdat er hier veel liefde en vreugde is. De tante, mevrouw E. N. W., vertelt tijdens het gehoor dat het haar keuze was om D. uiteindelijk naar België te laten komen. Ze vond het niet goed dat haar nichtje bij haar zieke moeder verbleef en regelde een kostschool, waar ze heen ging vanaf de leeftijd van 8 jaar. Dit werd door haar bekostigd, maar het geld kwam niet altijd op tijd terecht. Het was moeilijk om alles via J., de broer van D., te regelen, ze voelde zich beter als D. in België naar school zou kunnen gaan. Tijdens het verhoor worden nog 2 extra documenten voorgelegd: een attest uit 2015 van de Gitau Primary School als bewijs dat betrokkene een basis computercursus heeft gevolgd en een aanbevelingsbrief van de St. Joseph Girls High School opgemaakt op 12/10/2016, waarin het hoofd van de school bevestigt dat D. studente is bij hen en dat ze tijdens de vakantie in november-december 2016 op bezoek gaat bij haar tante in België. Ter vervollediging van het dossier stuurt de voogd een week na het verhoor via mail ook nog enkele bewijzen door met betrekking tot de medische situatie van de moeder: een brief van Dr. H.P. D. opgemaakt op 10/10/2017 waarin de medische problematiek van de moeder wordt opgelijst en de resultaten van een labo test door Pathcare Kenya Ltd. De voogd voegt nog een ontvangstbewijs toe van de betaling van bovenstaande laboratorium tests (1270 Shilling van M. N. op 02/10/2017). In diezelfde mail laat ze zowel haar pupil als de tante nogmaals aan het woord om de situatie zoals deze was in Kenia voor het vertrek van D. te beschrijven.

In het administratief dossier van betrokkene bevinden zich diverse visum-aanvragen (dd. 27/07/2016 en 09/08/2016) die geweigerd werden. Wanneer de tante de heropening vraagt van het dossier wordt dit geweigerd door bureau Visa Kort Verblijf met als voornaamste reden: "uw nicht biedt onvoldoende garantie op een terugkeer naar Kenia. Dit is het voornaamste probleem dat zich stelt: de terugkeergarantie." Uiteindelijk werd er een nieuwe aanvraag ingediend, waarvoor bureau Visa Kort Verblijf een akkoord gaf. Het is met dit toeristenvisum dat betrokkene uiteindelijk naar België kwam. Zij keerde na het verlopen van dit visum niet meer terug naar Kenia (zoals effectief gevreesd werd, bij de weigering van de eerste visumaanvraag) en bleef bij haar tante. Het is duidelijk dat de tante van in het begin van plan was om betrokkene naar België te halen om haar hier te laten studeren en haar hier op te nemen in haar gezin voor langere termijn en dat zij dus nooit het voornemen had de geldende visumreglementering te respecteren hetgeen een ernstige inbreuk is op de algemene bepalingen aangaande migratie.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene en haar tante, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich situeert buiten haar familiale context in Kenia.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. In het geval van betrokkene is er duidelijk nog de mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig in Kenia, namelijk bij haar moeder, M. N.. Ze woont in B., Mombasa en er is regelmatig telefonisch contact. Artikel 9 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna IVRK) stelt dat ouders en kind niet van elkaar gescheiden mogen worden tenzij een scheiding in het belang is van het kind. De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat nergens uit het dossier blijkt dat een effectieve scheiding van betrokkene met haar moeder, haar familie en haar thuisland in haar belang is. In de aanvraag van de voogd en tijdens het verhoor van betrokkene en de tante wordt telkens opnieuw aangehaald dat de medische toestand van de moeder niet toelaat voor haar kind te zorgen. Het verslag

van Dr. H.P. D. en de resultaten van de laboratoriumtesten (zoals hierboven vernoemd) werden hiervoor als bewijs neergelegd. Om duidelijkheid te krijgen over de medische situatie van de moeder, werden de documenten op 17/10/2017 voorgelegd aan een Arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij werden de volgende vragen gesteld:

1. Is de ziekte van de moeder van die aard dat zij niet in staat is te zorgen voor haar 16-jarige dochter?
2. Is een medische behandeling onontbeerlijk? Zo ja, is deze beschikbaar in het land van herkomst? Quid de kosten?

Op 18/10/2017 werd volgend antwoord toegevoegd aan het administratief dossier:

1. Uit de medische stukken blijkt dat betrokkene vooral last heeft van ouderdomsgerelateerde, over het algemeen gesproken benigne aandoeningen (migraine, artrose, maagzweer, diabetes type II) die blijkbaar met goed succes worden behandeld in Kenia. Dit zijn aandoeningen die niet incompatibel zijn met de opvang van een 16-jarig meisje.

2. De nodige behandelingen voor voormelde aandoeningen zijn ook voorhanden in Kenia. Het betreft wijdverspreide medicatie die zeker niet duur is. Een aangepaste behandeling voor de moeder is zeker mogelijk en beschikbaar en toegankelijk in Kenia.

Het argument dat betrokkene dus conform artikel 9 van het IVRK dient gescheiden te worden van haar moeder omwille van de medische problematiek van deze laatste is derhalve niet draagkrachtig.

Wat betreft het certificaat van voogdijschap opgemaakt op 02/06/2016 door de Tononoka Children's Court te Mombasa waarbij de officiële voogdij over D. overgedragen wordt aan mevrouw E. W. N., kan worden opgemerkt dat deze court order niet gelegaliseerd werd. Conform artikel 30 van het Wetboek Internationaal Strafrecht moet een buitenlandse rechterlijke beslissing gelegaliseerd zijn om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. Dit blijkt niet gebeurd te zijn. Aangezien de echtheid van dit document niet werd vastgesteld door de bevoegde instanties, kan DVZ bijgevolg geen rekening houden met dit document. Los daarvan zegt dit document enkel iets over het voogdijschap, maar niets over de praktische uitwerking ervan, noch over een eventueel verblijfsrecht in België dat daarmee zou samenhangen.

De voornaamste redenen voor betrokkene's migratie naar België zijn gelinkt aan economische motieven. Betrokkene verklaart tijdens haar gehoor immers letterlijk: "je kan er wel studeren, maar er is geen toekomst om te werken", verwijzend naar Kenia (pag. 12) en "hier heb ik een mogelijkheid om verder te studeren, hier heb ik ook meer kans op een job" (pag. 9). In de aanvraag van de voogd benadrukt de tante de moeilijke economische situatie waarin zij en de moeder van D. zijn opgegroeid. Het is duidelijk dat zij niet wil dat haar nichtje hetzelfde lot ondergaat. Als conclusie tijdens het verhoor stelt ze: "ik wil in naam van D. vragen om haar hier een verblijf te geven, zodat ze hier naar school kan gaan" (pag. 16). In een schriftelijke verklaring die de voogd doorstuurde, stelt de tante: "I know here, she can be guaranteed to have an education and do something with her life later".

Hierbij merken wij echter op dat het toekennen van een verblijf in België in het kader van studies niet voorzien is in de procedure art. 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet. Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene heel haar leven tot aan haar vertrek naar België in Kenia school heeft gelopen. Zo ging betrokkene onder andere naar een nursery school in Teman Junior, de Coral Junior and High School te Mtwapa, de Musa Gitau Primary School in Kiambu County en de St. Joseph Girls High School in Taita-Taveta County. Ter ondersteuning hiervan vinden we in het dossier twee schoolcertificaten terug. In de aanbevelingsbrief van de St. Joseph Girls High School staat over D.: "She is an above average student academically and a well behaved student. In een schriftelijke verklaring van betrokkene die de voogd doorstuurde verklaart ze over haar verblijf in de kostschool van Musa Gitau: "I joined the drama and musical classes after school and really enjoyed them. I also did sports at school, my favourite sports were basketball and tennis".

Er zijn geen tegenindicaties dat betrokkene in Kenia een succesvolle studie kan afwerken, niets weerhoudt haar immers om, net zoals in het verleden, goede schoolresultaten te behalen en met plezier haar middelbaar te voltooien. Na het behalen van haar middelbaar diploma kan zij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten. Net zoals in het verleden kan de tante instaan voor de financiële ondersteuning van haar schoolopleiding in Kenia.

Uit alles wat hier vooraf gaat kan worden besloten dat er geen twijfel bestaat over het feit dat er in Kenia voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is (conform artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet) en dat zij er een normaal en kwalitatief leven kan leiden. Betrokkene heeft een affectieve band met haar moeder en broer, de moeder is gelokaliseerd en is volgens onze bevindingen in staat om voor betrokkene te zorgen. De tante kan desgevallend financiële ondersteuning blijven bieden aan de familie. Ook had betrokkene er een sociaal netwerk om op terug te vallen, ze deed het

goed op school, en was zeer actief. Men kan aannemen dat de levensstandaard in Kenia niet dezelfde is als deze in België. Betrokkene is echter nog maar 6 maanden in België en daarom verwachten wij niet dat een terugkeer naar Kenia om daar haar leven terug op te nemen een zware aanpassing zal vergen van haar. Zij bracht immers de eerste 15 jaar van haar leven door in haar land van herkomst. Evenmin wordt bewezen dat uit een verblijf in Kenia bij haar moeder een niet te herstellen ernstig nadeel voortvloeit. Integendeel komt een terugkeer naar haar land van herkomst tegemoet aan artikel 20 van het IVRK waarbij gesteld wordt dat bij het bepalen van het hoger belang rekening dient gehouden te worden met "the child's ethnïe, religious, cultural en linguistic background".

Tenslotte dient vermeld dat er tijdens het verhoor enkele vaagheden werden vastgesteld, alsook incoherenties, beweringen van betrokkene die niet lijken overeen te stemmen met de realiteit. Dit wekt de indruk dat betrokkene bewust vaag blijft over haar situatie en haar contacten met haar familie en dit met het oog op het verkrijgen van verblijfsdocumenten. Zo antwoordt betrokkene bijvoorbeeld regelmatig "ik weet het niet" wanneer er haar concrete vragen worden gesteld over het adres en telefoonnummer van haar moeder, de ziekte van haar moeder, de verblijfplaats en job van haar beide broers, informatie over andere familieleden. Tijdens haar verhoor verklaart ze geen contact te hebben met haar broer B. N. en dat ze hem niet zo goed kent. Ook zou ze geen contact hebben met vrienden in Kenia. Bovendien zou ze zelden op sociale média zitten. Opzoeken op facebook tonen echter een ander verhaal.

Betrokkene beschikt over een facebook-profiel: [https://www.facebook.com/d\(...\).n\(...\).3538](https://www.facebook.com/d(...).n(...).3538).

Haar broer B. eveneens: <https://www.facebook.com/BonVNdunqu>.

Anders dan betrokkene doet uitschijnen, lijkt er wel degelijk enig contact te zijn met de broer die in China verblijft (diverse likes) en met vrienden in Kenia. (zie administratief dossier dd 14/11/2017 min/resultaat opzoeken)

Van betrokkene mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De Dienst Vreemdelingenzaken mag van betrokkene correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd en achtergrond, alsook die van relevante familieleden, plaats (en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Het achterhouden van dergelijke relevante informatie doet duidelijk afbreuk hieraan.

Aldus, na grondige analyse van het dossier en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 en rekening houdend met haar hoger belang bestaat de duurzame oplossing voor betrokkene niet in België. En stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Kenia voorop alwaar zij herenigd kan worden met haar moeder.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan betrokkene bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil of de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend te worden teruggezonden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 14/11/2017. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. De procedure wordt verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoekster voert een enig middel aan, waarin zij de schending opwerpt van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 6, 7, 14 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK). De verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en betoogt verder als volgt:

“3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoekende partij de minderjarige dient terug te leiden om de volgende redenen :

“...”

Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet zal blijken dat de motivering niet draagkrachtig is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen die gebaseerd is op een zorgvuldig onderzoek waarbij rekening gehouden wordt met het hoger belang van de minderjarige en haar recht op onderwijs en een veilig leven.

- 3.1.2.

In de wet worden er drie opties naar voor geschoven als zijnde 'duurzame oplossing'.

2° duurzame oplossing:

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet (Zie artikel 61/14, 3° Vreemdelingenwet)*

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat alle opties evenwaardig zijn.

Uit de wet blijkt niet dat aan één of andere optie de voorkeur dient gegeven te worden, indien er meerdere mogelijkheden zouden zijn.

Met alle omstandigheden van het dossier dient rekening gehouden te worden bij de keuze voor een bepaalde optie.

- 3.1.3.

De verzoekster haar verklaringen zijn eenduidig en worden ondersteund door de verklaringen van haar tante en voogd.

De beschrijving die de verzoekster geeft aangaande haar familiale situatie in Kenia, gestaafd door de nodige documenten, en de levensomstandigheden aldaar, eveneens gestaafd door algemeen gekende objectieve rapporten, kunnen bezwaarlijk als 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

- 3.1.4.

Duurzaamheid houdt in:

'met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties'.

De verklaringen van de verzoekster tonen aan dat voor haar een dergelijke duurzame oplossing niet is weggelegd in Kenia.

- *De verzoekster heeft geen contact met haar vader daar zij hem nooit heeft gekend, de moeder van de verzoekster is de enige die de zorgen zou kunnen dragen voor haar dochter;*
- *De moeder van verzoekster heeft een deteriorerende medische aandoening waardoor zij zich niet kan verplaatsen ;*
- *De moeder van verzoekster heeft geen inkomen, het was steeds de tante die instond voor de financiële zaken zoals betaling van de school;*
- *Een broer is in China ;*
- *De andere broer zijnde de jongste broer van verzoekster, J., was de enige die effectief zorg kon dragen voor verzoekster, waar hij nu verblijft is onduidelijk.*

Bij het bepalen van de 'duurzame oplossing' dient zekerheid te zijn omtrent de duurzaamheid van de oplossing.

Er dienen garanties te zijn voor de opvang en verzorging van de minderjarige.

Bij enige twijfel omtrent de duurzaamheid bij terugkeer naar het thuisland dient geopteerd te worden voor een machtiging tot verblijf.

Het is duidelijk dat er in casu twijfel bestaat omtrent de zorgen die verzoekster zal krijgen indien zij terugkeert naar Kenia.

Er werd dan ook in het land van herkomst geen effectief onderzoek gedaan. Tijdens het verhoor werd er evenwel expliciet gezegd dat het zou gebeuren.

De minderjarige vraagt dan ook dat er een onderzoek ter plaatse zou gebeuren.

- 3.1.5.

In de bestreden beslissing wordt er kort verwezen naar het verblijf van de verzoekster in België.

De beslissing stelt dat het feit dat de verzoekster hier goed opgevangen wordt door haar tante niet noodzakelijk een recht van op verblijf in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet geeft.

Uit de korte schets van de verzoekster, haar tante en de voogd blijkt dat de verzoekster alhier een stabiel leven heeft.

Zij doet het op school niveau heel erg goed.

Zij ondervindt hier steun van haar tante met wie zij een zeer goede band heeft. De familie behandelt verzoekster net zoals hun eigen dochter en ondersteunen verzoekster, zodat zij haar leven hier verder kan uitbouwen.

Hoewel de familiale band die verzoekster heeft met haar familie niet van die aard is dat zij zich kan beroepen op de wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging, dient deze band wel in overweging genomen te worden bij de boordeling van de 'duurzaamheid' van de oplossing.

Duurzaamheid is de maatstaf.

Het leven dat de verzoekster alhier aan het uitbouwen is, kan omschreven worden als duurzaam en met een toekomstperspectief

Het leven dat de verzoekster in Kenia zal tegemoet zien is er één van onzekerheid en onveiligheid.

3.2.

In de bestreden beslissing verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar:

3.2.1. *De diverse visum aanvragen*

De verwerende partij verwijst in haar motivering naar verschillende visumaanvragen die werden geweigerd.

De verzoekster dient op te merken dat de weigeringen van de visum-aanvragen niet van belang zijn in de beoordeling van de duurzame oplossing.

Integendeel, de verwerende partij heeft bij het nemen van de visum-weigeringen geen beoordeling gemaakt in het licht van artikel 61/14 Vreemdelingenwet.

3.2.2. *De ernstige medische toestand van de moeder*

De verwerende partij stelt onterecht het volgende:

"Betrokkene heeft een affectieve band met haar moeder en broer, de moeder is gelokaliseerd en is volgens onze bevindingen in staat om voor betrokkene te zorgen."

In de motivering staat evenwel tevens te lezen dat "net zoals in het verleden de tante kan instaan voor de financiële ondersteuning van haar schoolopleiding in Kenia."

Hiermee geeft de verwerende partij impliciet toe dat de moeder van verzoekende partij niet kan instaan voor de zorg en ondersteuning van haar dochter en dat de tante, die in België verblijft, deze taak reeds eerder op haar nam en deze nog verder dient te vervullen.

Ook staat vast dat de minderjarige vroeger reeds in de vakanties steeds opgevangen werd door haar jongste broer en niet door haar moeder!

Dit verklaart ze gedurende het verhoor bij de Dienst Minteh ook: "Ik groeide op bij mijn broer".

De minderjarige verbleef in Kenia amper bij haar moeder, daar zij op een kostschool zat en tijdens de vakanties bij haar broer verbleef. Waar deze broer tot op vandaag verblijft is onduidelijk, waardoor hij de zorg voor de verzoekende partij ook niet terug zal kunnen opnemen.

De medische aandoening van mevrouw M. N. is zeer ernstig. De gezondheidszorg in Kenia is ook ondermaats te noemen.

Toch meent verwerende partij dat de moeder in staat is om voor de minderjarige te zorgen. Hiervoor wordt er ook verwezen naar het artikel 9 IVRK, dat stelt dat ouders en kind niet van elkaar gescheiden mogen worden tenzij een scheiding in het belang is van het kind.

Hoe kan de verwerende partij hier redelijkerwijs van uitgaan als vast staat dat de betrokken in het verleden al niet bij de moeder verbleef?

Ook wordt hier onvoldoende rekening gehouden met het feit dat er een voogdij werd toegekend aan de tante, die hier in België verblijft. Dit gebeurde met absolute inspraak van de moeder van de minderjarige omdat ook zij oordeelde dat dit in het belang van haar kind was.

De minderjarige kan toch niet 'op goed geluk' terug naar Kenia worden gezonden waar zij zal op zichzelf aangewezen zijn en op zoek zal moeten gaan achter haar broer, de enige persoon die ooit voor haar zorgde in Kenia en waarvan zij nu niet zeker is waar deze zich bevindt.

Verzoekende partij ontkent niet dat ze een goede relatie had met haar moeder, het is haar mama en ze ziet deze natuurlijk graag. Verzoekende partij geeft evenwel keer op keer aan dat haar moeder niet in staat was om voor haar te zorgen en dat zij enkel af en toe 'op bezoek' ging bij haar moeder.

3.2.3. *Aangaande de vaagheden*

In de motivering stelt de verwerende partij dat verzoekende partij tijdens het verhoor enkele vaagheden werden vastgesteld, alsook incoherenties en beweringen van betrokkene die niet lijken overeen te stemmen met de realiteit.

Verwerende partij haalt hiervoor het feit aan dat verzoekende partij regelmatig 'ik weet het niet' antwoordde op vragen met betrekking tot het adres en telefoonnummer van haar moeder, alsook de ziekte van haar moeder en de verblijfplaats en job van haar beide broers.

Verzoekende partij heeft gedurende de ganse procedure een grote medewerkingsplicht vertoond en er werden bovendien ter staving van het verhaal zeer veel stukken neergelegd door de minderjarige, de tante en de voogd.

Zij zijn dan ook erg gegriefd door de bewering van verwerende partij.

Er kan toch niet redelijkerwijs verwacht worden van een kind dat zij elk detail weet over het leven van haar familie in het buitenland?

Zoals bevestigd door verwerende partij woont haar oudste broer in China, hoe kan verzoekster evenwel weten op welk adres hij daar verblijft en welke job hij daar uitoefent?

Hetzelfde geldt voor de informatie van haar moeder zelf. Het ligt niet in de cultuur om dergelijke zaken aan een kind mede te delen waardoor dit haar ook niet kan worden verweten.

Dit geeft zij ook zelf aan tijdens het verhoor: "In Kenia geloven we dat het niet goed is om alle informatie te delen met kinderen".

3.2.4. Het contact met de broer in China

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat er wel degelijk contact is met de oudste broer die in China is, namelijk diverse likes op facebook.

Verzoekende partij ziet evenwel niet in wat dit verandert aan de situatie waarin betrokken minderjarige zich bevindt?

Bedoelt de verwerende partij hiermee dat de minderjarige naar China dient te verhuizen, en dit op basis van een aantal likes op facebook? Zou daar volgens de verwerende partij een duurzame oplossing te vinden zijn?

Deze vaststellingen zijn niet dienend in deze zaak en dienen dan ook uitsluitend tot sfeerschepping.

3.2.5. Aangaande het gebrekkige onderzoek door DVZ

Tijdens het verhoor bij de Dienst Minteh werd gezegd dat er iemand zou gestuurd worden van de Belgische overheid om de situatie ter plaatse te evalueren.

Dit gebeurde evenwel niet.

Hiermee schiet verwerende partij tekort in haar onderzoeksverplichting. Er had op zijn minst kunnen nagegaan worden hoe de concrete omstandigheden eruit zijn in het land van herkomst zijn alsook de gezondheidstoestand van de moeder kon op deze manier worden onderzocht.

Verwerende partij nam de negatieve beslissing dus uitsluitend op basis van een eigen interpretatie van de feiten, zonder hier verder onderzoek naar te doen, ook al was dit perfect mogelijk.

3.2.6. Toegang tot onderwijs - het recht op scholing - zie het art. 14 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Artikel 14 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op onderwijs, alsmede op toegang tot beroepsopleiding en bijscholing.

2. Dit recht houdt de mogelijkheid in om het verplichte onderwijs kosteloos te volgen.

3. De vrijheid om instellingen voor onderwijs op te richten met inachtneming van de democratische beginselen en het recht van de ouders om zich voor hun kinderen te verzekeren van het onderwijs en de opvoeding die overeenstemmen met hun godsdienstige, levensbeschouwelijke en opvoedkundige overtuigingen, worden geëerbiedigd volgens de nationale wetten die de uitoefening ervan beheersen." De minderjarige heeft in België wel toegang tot school en kan hier ook ononderbroken en haast onvoorwaardelijk schoollopen. Ook heeft zij een onderkomen bij haar tante. Ondertussen spreekt ze al Nederlands en heeft ze een sociale netwerk opgebouwd hier.

De minderjarige vraagt evident dat er eerst een grondig onderzoek wordt gevoerd in haar land van herkomst. Het onderwijs is in tegenstelling tot hetgeen de verweerster beweert, ontoegankelijk. Dit heeft te maken met de financiële onmogelijkheid van haar moeder.

Dit verklaart de minderjarige herhaaldelijk gedurende het verhoor: "als de schoolvergoeding niet op tijd betaald, moest ik terug naar mijn broer".

Verwerende partij stelt dan eenvoudigweg dat "net zoals in het verleden de tante kan instaan voor de financiële ondersteuning van haar schoolopleiding in Kenia".

Dit is evenwel absoluut in tegenstrijd met wat de verwerende partij beweert, namelijk dat de moeder van de minderjarige "in staat is om voor betrokkene te zorgen".

'Zorg' is immers een ruimer begrip dan enkel affectieve zorg waaronder er dus ook dient te worden begrepen dat een moeder - ook financieel - moet kunnen instaan in het levensonderhoud van haar minderjarig kind.

Dit is hier evenwel absoluut niet het geval, hetgeen verwerende partij ook expliciet toegeeft in haar motivering.

3.3.

Het zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ontgaan dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen wordt naar het Kinderrechtenverdrag.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan derhalve niet inroepen dat het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft.

Zij maakt er immers zelf toepassing van.

In het geval de Dienst Vreemdelingenzaken alsnog zou stellen dat dit Kinderrechtenverdrag niet rechtstreeks doorwerkt, verwijst de verzoekende partij naar de bepalingen van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, meer bepaald in artikel 24 ervan.

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

3.4.

De duurzame oplossing dient overeen te stemmen met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten van het kind dienen worden gerespecteerd.

"Het fundamenteel principe van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (I.V.R.K.) van 20 november 1989 is dat voor alle beslissingen met betrekking tot kinderen, van welke instantie zij ook mogen uitgaan, « het hoger belang van het kind de eerste overweging vormt».

Ofschoon dit principe niet in het I.V.R.K. wordt gedefinieerd, moet het worden geïnterpreteerd als een algemeen rechtsprincipe dat moet worden toegepast op elke beslissing die wordt genomen met betrekking tot N.B.M.V."

(Zie Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dd. 15 september 2005)

In de bestreden beslissing wordt bovendien op onafdoende wijze rekening gehouden met de rechten van het kind zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag:

- Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.
- Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.
- Kinderen hebben recht op onderwijs.

Het terugsturen van de verzoekster naar haar land van herkomst doorbreekt de stabiliteit in het leven van het minderjarige kind, stabiliteit die de verzoekster eindelijk terug gevonden heeft in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken treedt minstens de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Zoals reeds hoger opgemerkt hangt dit onlosmakelijk verbonden met de rechten van het kind zoals gewaarborgd in artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

3.5.

De motivatie in de bestreden beslissing is niet afdoende.

Minstens dient de situatie voor de minderjarige verder te worden onderzocht."

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekster voert onder meer de schending aan van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur". Het recht kent echter diverse en van elkaar te onderscheiden algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. Bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s), is het middel op dit punt bijgevolg niet ontvankelijk.

De verzoekster laat tevens na om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 6 en 7 van het Handvest zou schenden. Ook op dit punt is het middel niet ontvankelijk.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziene formele motiveringsplicht houdt in dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn (het visum was maar geldig tot 15 mei 2017) en dat derhalve aan haar voogd het bevel wordt gegeven om de verzoekster terug te brengen naar de plaats vanwaar zij is gekomen. Verder wordt uitvoerig geantwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet. Hierbij zet de verweerder op uitvoerige wijze uiteen waarom de duurzame oplossing niet bestaat in het verlenen van een verblijfsmachtiging in België, maar in een spoedige terugkeer naar Kenia alwaar de verzoekster kan worden herenigd met haar moeder. Hierbij wordt ingegaan op de verklaringen van de verzoekster en haar tante, alsook op de verschillende stukken die in de loop van de verblijfsprocedure werden voorgelegd. Tevens wordt op concrete wijze geduid waarom deze elementen geen afbreuk doen aan het oordeel dat de duurzame oplossing in het land van herkomst, Kenia, ligt. De verzoekster brengt in haar middel een inhoudelijke kritiek naar voor op bepaalde van de opgegeven motieven, zodat zij er blijk van geeft de redenen te kennen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De Raad stelt vast dat de voorziene motivering de verzoekster toelaat kennis te nemen van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

De formele motiveringsplicht vereist overigens niet dat de overheid elk aangevoerd argument afzonderlijk moet beantwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3. De inhoudelijke kritiek die de verzoekster op de motieven uit, wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur, dient de Raad tevens de toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te nemen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeksters voogd, voor de verzoekster als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een aanvraag heeft ingediend in toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet.

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet definieert de “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, staan de drie onderscheiden mogelijkheden van “*duurzame oplossing*” niet louter naast elkaar en op gelijke voet.

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt :

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
  - *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*
- Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 m.b.t. de artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, gesteld dat “*de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke*

minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.” Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: “Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.” Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

Wanneer de verweerder, rekening houdend met het hoger belang van het kind en de eenheid van gezin, tot het besluit komt dat de duurzame oplossing gelegen is in de terugkeer naar het land van herkomst teneinde herenigd te worden met de moeder - *quod in casu* - dan dient hij, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, wel degelijk aan deze optie de voorkeur te geven boven de afgifte van een verblijfsmachtiging in België.

Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoeksters voogd omdat hij oordeelde dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing overeenkomstig voormelde wetsbepaling bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar de verzoekster kan worden herenigd met haar moeder. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ertoe strekt de eenheid van het gezin te vrijwaren, principe waarnaar artikel 61/17 van de vreemdelingenwet verwijst.

De verzoekster stelt dat haar verklaringen eenduidig zijn en geeft te kennen dat uit deze verklaringen omtrent de familiale situatie en de levensomstandigheden in Kenia, gestaafd door de nodige documenten en rapporten, bezwaarlijk kan blijken dat de duurzame oplossing in Kenia ligt. De verzoekster verliest evenwel uit het oog dat de verweerder, in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke bepalingen, heeft geoordeeld dat het niet in verzoeksters belang is om te worden gescheiden van haar moeder. De vage beschouwingen van de verzoekster geven te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voorts herhaalt de verzoekster, onder een punt 3.1.4., een vijftal verklaringen die zij en haar tante aflegden tijdens het gehoor op 2 oktober 2017. De Raad stelt evenwel vast dat de verweerder, in de bestreden akte, wel degelijk deze verklaringen in rekening heeft genomen. Door enkel de in de bestreden beslissing beoordeelde verklaringen te herhalen en door op zeer algemene wijze aan te geven dat er garanties moeten zijn voor de opvang en de verzorging van de minderjarige, toont de verzoekster geen kennelijk onredelijke of onzorgvuldige besluitvorming aan.

Waar de verzoekster aangeeft dat tijdens het verhoor expliciet werd gesteld dat er een effectief onderzoek zou worden gevoerd in het land van herkomst, mist de kritiek feitelijk grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers enkel dat de verzoekster en haar voogd op 2 oktober 2017 ervan op de hoogte werden gebracht dat de Belgische overheden alle inlichtingen, die noodzakelijk zijn voor het onderzoek van de aanvraag, “kunnen” verzamelen, zowel in het land van herkomst als in andere landen, en in het bijzonder om er naar de ouders of andere familieleden te zoeken. Hieruit blijkt dus niet dat aan de verzoekster werd gezegd dat er sowieso nog een onderzoek in het land van herkomst zou worden uitgevoerd, maar enkel dat er werd gemeld dat een dergelijk onderzoek tot de mogelijkheden behoorde in het bijzonder om in het land van herkomst naar de ouders

of andere familieleden te zoeken. Aangezien bovendien uit de overige gegevens van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster moeder lokaliseerbaar is (adres en telefoonnummer worden vermeld in de synthesenota/MINTEH) en aangezien nergens uit de artikelen 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet een verplichting tot onderzoek in het land van herkomst kan worden afgeleid, kan op dit punt geen onzorgvuldige besluitvorming of onwettigheid worden vastgesteld.

Omtrent de medische situatie van verzoekster moeder, heeft de verweerder beroep gedaan op de medische expertise van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“In de aanvraag van de voogd en tijdens het verhoor van betrokkene en de tante wordt telkens opnieuw aangehaald dat de medische toestand van de moeder niet toelaat voor haar kind te zorgen. Het verslag van Dr. H.P. D. en de resultaten van de laboratoriumtesten (zoals hierboven vernoemd) werden hiervoor als bewijs neergelegd. Om duidelijkheid te krijgen over de medische situatie van de moeder, werden de documenten op 17/10/2017 voorgelegd aan een Arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij werden de volgende vragen gesteld:*

- 1. Is de ziekte van de moeder van die aard dat zij niet in staat is te zorgen voor haar 16-jarige dochter?*
- 2. Is een medische behandeling onontbeerlijk? Zo ja, is deze beschikbaar in het land van herkomst? Quid de kosten?*

Op 18/10/2017 werd volgend antwoord toegevoegd aan het administratief dossier:

- 1. Uit de medische stukken blijkt dat betrokkene vooral last heeft van ouderdomsgerelateerde, over het algemeen gesproken benigne aandoeningen (migraine, artrose, maagzweer, diabetes type II) die blijkbaar met goed succes worden behandeld in Kenia. Dit zijn aandoeningen die niet incompatibel zijn met de opvang van een 16-jarig meisje.*
- 2. De nodige behandelingen voor voormelde aandoeningen zijn ook voorhanden in Kenia. Het betreft wijdverspreide medicatie die zeker niet duur is. Een aangepaste behandeling voor de moeder is zeker mogelijk en beschikbaar en toegankelijk in Kenia.*

Het argument dat betrokkene dus conform artikel 9 van het IVRK dient gescheiden te worden van haar moeder omwille van de medische problematiek van deze laatste is derhalve niet draagkrachtig”.

De verzoekster geeft te dezen blijk van een andere beoordeling van de medische situatie van haar moeder, doch zij beperkt zich bij de verdere uiteenzetting van haar middel (punt 3.2.2.) tot loutere en niet-gestaafde beweringen als zou de medische situatie van haar moeder ernstig zijn en als zou de gezondheidszorg in Kenia ondermaats zijn. Deze loutere beweringen volstaan uiteraard niet om de medisch onderbouwde vaststellingen van de verweerder en de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. De verzoekster maakt met haar vage betoog niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer in strijd met de voorgelegde stukken of op onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de benigne aandoeningen (migraine, maagzweer, diabetes type II) met succes worden behandeld in Kenia, dat niet incompatibel zijn met de opvang van een 16-jarig meisje en dat de nodige behandelingen niet duur zijn en voorhanden zijn in Kenia. De verzoekster toont niet aan dat de geboden motivering niet deugdelijk is of dat zij zou wijzen op een onzorgvuldig onderzoek.

Waar de verzoekster ingaat op haar verblijf in België bij haar tante en waar zij stelt dat zij hier een stabiel leven heeft dat zij verder kan uitbouwen, merkt de Raad op dat de verweerder de situatie in België wel degelijk in rekening heeft genomen bij zijn onderzoek naar de *“duurzame oplossing”*, zoals voorzien in de artikelen 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motivering:

“Hierbij merken wij echter op dat het toekennen van een verblijf in België in het kader van studies niet voorzien is in de procedure art. 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet. Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene heel haar leven tot aan haar vertrek naar België in Kenia school heeft gelopen. Zo ging betrokkene onder andere naar een nursery school in Teman Junior, de Coral Junior and High School te Mtwapa, de Musa Gitau Primary School in Kiambu County en de St. Joseph Girls High School in Taita-Taveta County. Ter ondersteuning hiervan vinden we in het dossier twee schoolcertificaten terug. In de aanbevelingsbrief van de St. Joseph Girls High School staat over D.: “She is an above average student academically and a well behaved student. In een schriftelijke verklaring van betrokkene die de voogd doorstuurde verklaart ze over haar verblijf in de kostschool van Musa Gitau: “I joined the drama and musical classes after school and really enjoyed them. I also did sports at school, my favourite sports were basketball and tennis”.

Er zijn geen tegenindicaties dat betrokkene in Kenia een succesvolle studie kan afwerken, niets weerhoudt haar immers om, net zoals in het verleden, goede schoolresultaten te behalen en met plezier

haar middelbaar te voltooien. Na het behalen van haar middelbaar diploma kan zij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten. Net zoals in het verleden kan de tante instaan voor de financiële ondersteuning van haar schoolopleiding in Kenia.

Uit alles wat hier vooraf gaat kan worden besloten dat er geen twijfel bestaat over het feit dat er in Kenia voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is (conform artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet) en dat zij er een normaal en kwalitatief leven kan leiden. Betrokkene heeft een affectieve band met haar moeder en broer, de moeder is gelokaliseerd en is volgens onze bevindingen in staat om voor betrokkene te zorgen. De tante kan desgevallend financiële ondersteuning blijven bieden aan de familie. Ook had betrokkene er een sociaal netwerk om op terug te vallen, ze deed het goed op school, en was zeer actief. Men kan aannemen dat de levensstandaard in Kenia niet dezelfde is als deze in België. Betrokkene is echter nog maar 6 maanden in België en daarom verwachten wij niet dat een terugkeer naar Kenia om daar haar leven terug op te nemen een zware aanpassing zal vergen van haar. Zij bracht immers de eerste 15 jaar van haar leven door in haar land van herkomst. Evenmin wordt bewezen dat uit een verblijf in Kenia bij haar moeder een niet te herstellen ernstig nadeel voortvloeit. Integendeel komt een terugkeer naar haar land van herkomst tegemoet aan artikel 20 van het IVRK waarbij gesteld wordt dat bij het bepalen van het hoger belang rekening dient gehouden te worden met "the child's ethnïe, religious, cultural en linguistic background".

Hieruit blijkt dat de verweerder een concrete afweging heeft gemaakt tussen de recente periode van verblijf in België bij een tante en verzoeksters verblijfs- en familiale omstandigheden in haar land van herkomst. De verweerder kwam tot het besluit dat de duurzame oplossing, gelet op het hoger belang van het kind en de eenheid van het gezin, ligt in de hereniging met haar moeder in het land van herkomst. Door louter te poneren dat haar leven in België als duurzaam en met een toekomstperspectief kan worden aanzien terwijl het leven in Kenia één en al onzekerheid en onveiligheid biedt, kan de verzoekster de bovenstaande concrete vaststellingen van de verweerder niet onderuit halen. Met haar vage betoog weerlegt de verzoekster de uitgangspunten van de verweerder evenwel niet, met name dat enerzijds het algemeen principe is dat het in het belang is van de verzoekster om bij haar moeder te verblijven tenzij anders bewezen, en anderzijds de artikelen 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet niet voorzien in een recht op verblijf met het oog op studies. Verder erkent de verzoekster zelf dat de band met haar familie in België niet van aard is dat zij zich kan beroepen op de wettelijke bepalingen omtrent gezinshereniging.

De verzoekster gaat vervolgens in op de motivering omtrent de eerdere en geweigerde visumaanvragen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat de verweerder, geheel los van de vaststelling omtrent de geweigerde visumaanvragen, tot het met redenen omkleed besluit kwam dat de duurzame oplossing voor de verzoekster is gelegen in een spoedige terugkeer naar Kenia alwaar zij herenigd kan worden met haar moeder. De vaststellingen omtrent de visumaanvragen gaan vooraf aan deze concrete beoordeling, die aanvangt met de zin "Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst (...)". Het blijkt derhalve niet dat het gaat om een determinerend motief van de thans bestreden beslissing. De determinerende motivering hiervan is immers dat een duurzame oplossing voor de minderjarige bestaat in een hereniging met de moeder in het land van herkomst en dat niet blijkt dat deze laatste – desgevallend met de financiële steun van de tante in België – niet kan instaan voor de zorg en opvang van de minderjarige. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit (onderdeel van het) middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Er blijkt aldus niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij dit betoog.

De Raad kan voorts geen tegenstrijdigheid ontwaren tussen de vaststelling dat verzoeksters tante, net zoals in het verleden, kan instaan voor verdere financiële ondersteuning van de schoolopleiding in Kenia en de vaststelling dat de moeder van de verzoekster in staat is om voor haar te zorgen. Uit niets blijkt immers dat bij het bepalen van de "duurzame oplossing" geen rekening kan worden gehouden met de mogelijkheid tot financiële ondersteuning van andere familieleden aan de ouders. Dit geldt in dit geval des te meer nu uit de voorgelegde elementen blijkt en het niet wordt betwist dat deze financiële ondersteuning reeds in het verleden op regelmatige basis werd verstrekt teneinde de kosten te dragen met betrekking tot de schoolopleiding van de verzoekster in Kenia.

De verzoekster stelt dat zij in Kenia amper bij haar moeder heeft verbleven, daar zij op een kostschool zat. Zij wijst verder op haar verklaring dat zij bij haar broer opgroeide en dat zij ook in de vakanties

steeds door haar broer werd opgevangen en niet door haar moeder. Deze broer zou de zorg niet meer op zich kunnen nemen omdat het onduidelijk is waar hij heden verblijft. Bovendien zou haar moeder lijden aan een zeer ernstige medische aandoening en zou de gezondheidszorg in Kenia ondermaats zijn. De verzoekster meent dat de verweerder er niet redelijkerwijze kon van uitgaan dat haar moeder in staat is om voor haar te zorgen, terwijl zij in het verleden al niet bij haar moeder verbleef.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen dat de verzoekster op kostschool verbleef, dat zij in de vakanties werd opgevangen door haar broer J. en dat het onduidelijk is waar deze broer momenteel verblijft. Daarnaast werd ook de medische toestand van verzoeksters moeder beoordeeld door een ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals hoger reeds gesteld, toont de verzoekster met haar vage verklaringen omtrent de ziekte van haar moeder en de gezondheidszorg in Kenia niet aan dat de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet zouden stroken met de voorgelegde medische stukken of dat zij zouden getuigen van een onzorgvuldig onderzoek. De verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder, gelet op de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, niet in redelijkheid kon komen tot het besluit dat de medische problematiek van verzoeksters moeder niet draagkrachtig is om de verzoekster conform artikel 9 van het IVRK te scheiden van haar moeder. Wat de mogelijkheid om terug bij haar moeder te verblijven betreft, dient te worden opgemerkt dat de verzoekster niet betwist dat haar moeder lokaliseerbaar is (de verweerder geeft aan dat zij woont in B., Mombassa), dat er nog regelmatig telefonisch contact is, alsook een affectieve band tussen de verzoekster en haar moeder. De verzoekster voert evenmin een concrete betwisting omtrent de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de benigne aandoeningen van verzoeksters moeder niet incompatibel zijn met de opvang van een 16-jarig meisje. De verzoekster toont niet aan dat, niettegenstaande de verklaringen omtrent het eerdere verblijf bij haar broer, buiten elke redelijkheid staat om op grond van het geheel van de voorgaande vaststellingen te oordelen dat de verzoekster in Kenia kan worden opgevangen en verzorgd door haar moeder.

Waar de verzoekster stelt dat de verweerder onvoldoende rekening hield met het feit dat de voogdij werd toegekend aan haar tante die in België verblijft, verliest zij uit het oog dat de verweerder op duidelijke wijze motiveert waarom hij geen rekening kan houden met de voogdij van de tante: *“Wat betreft het certificaat van voogdijschap opgemaakt op 02/06/2016 door de Tononoka Children's Court te Mombasa waarbij de officiële voogdij over D. overgedragen wordt aan mevrouw E. W. N., kan worden opgemerkt dat deze court order niet gelegaliseerd werd. Conform artikel 30 van het Wetboek Internationaal Strafrecht moet een buitenlandse rechterlijke beslissing gelegaliseerd zijn om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. Dit blijkt niet gebeurd te zijn. Aangezien de echtheid van dit document niet werd vastgesteld door de bevoegde instanties, kan DVZ bijgevolg geen rekening houden met dit document. Los daarvan zegt dit document enkel iets over het voogdijschap, maar niets over de praktische uitwerking ervan, noch over een eventueel verblijfsrecht in België dat daarmee zou samenhangen.”* De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat deze motivering niet deugdelijk zou zijn.

De verzoekster gaat tevens in op de vaststelling van de verweerder dat zij op bepaalde punten vage verklaringen aflegde. Met haar betoog bevestigt de verzoekster evenwel dat zij op bepaalde vragen niet kon antwoorden. De verzoekster kan bovendien niet worden bijgetreden waar zij laat uitschijnen dat er vragen werden gesteld omtrent zaken waarvan zij niet op de hoogte kon of hoefde te zijn. In de bestreden beslissing wordt het overigens niet aan de verzoekster verweten dat zij het exacte adres van haar broer in China niet kent. Wel werd vastgesteld dat de verzoekster stelde niet te weten wat het telefoonnummer en adres is van haar moeder, dat zij niets kon zeggen omtrent haar ziekte, dat zij de verblijfplaats en job van haar broers niet kende en dat zij geen informatie kon geven over andere familieleden. Uit niets blijkt dat van de verzoekster werd verwacht dat zij elk detail weet over het leven van haar familie in het buitenland.

De verzoekster betwist bovendien geenszins dat zij, naast de vermelde vaagheden, tevens een aantal incoherente en incorrecte beweringen naar voor bracht. De verweerder stelt hieromtrent, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, het volgende vast: *“Tijdens haar verhoor verklaart ze geen contact te hebben met haar broer B. N. en dat ze hem niet zo goed kent. Ook zou ze geen contact hebben met vrienden in Kenia. Bovendien zou ze zelden op sociale media zitten. Opzoeking op facebook tonen echter een ander verhaal. Betrokkene beschikt over een facebook-profiel: [https://www.facebook.com/d\(...\).n\(...\).3538](https://www.facebook.com/d(...).n(...).3538). Haar broer B. eveneens: <https://www.facebook.com/BonVNdunqu>.*

Anders dan betrokkene doet uitschijnen, lijkt er wel degelijk enig contact te zijn met de broer die in China verblijft (diverse likes) en met vrienden in Kenia. (zie administratief dossier dd 14/11/2017 min/resultaat opzoeken)".

De verzoekster betwist evenmin de vaststelling dat zij nog regelmatig telefonisch contact heeft met haar moeder. Daarnaast blijkt tevens dat er contacten zijn met verzoeksters broer via de sociale media. Het kon dan ook redelijkerwijze van de verzoekster verwacht worden dat zij informatie kon geven over het adres en telefoonnummer van haar moeder, over de ziekte van haar moeder, alsook over de verblijfplaats en job van haar broers. Gelet op het geheel van de motieven over de vaagheden en de inconsistente en incoherente, komt het geenszins kennelijk onredelijk voor om te besluiten dat de verzoekster de indruk wekt dat zij bewust vaag blijft over haar situatie en haar contacten met haar familie.

Waar de verzoekster zich afvraagt of van haar wordt verwacht dat zij naar China verhuist om bij haar broer te zijn, volstaat het te verwijzen naar de duidelijke motieven van de bestreden beslissing: *"Aldus, na grondige analyse van het dossier en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 en rekening houdend het haar hoger belang bestaat de duurzame oplossing voor betrokkene niet in België. En stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Kenia voorop alwaar zij herenigd kan worden met haar moeder."* Verzoeksters kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekster voert verder een uitgebreid betoog omtrent het recht op onderwijs (artikel 14 van het Handvest) en de rechten van het kind (artikel 24 van het Handvest en artikelen 3 en 6 van het IVRK).

Wat het recht op onderwijs betreft, laat zij uitschijnen dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid tot opleiding in het land van herkomst. Volgens de verzoekster kan zij in Kenia geen onderwijs genieten wegens de financiële toestand van haar moeder. Zij meent dat onder "zorg" tevens dient te worden begrepen dat de moeder ook financieel moet kunnen instaan voor het levensonderhoud van haar minderjarig kind. Dit zou *in casu* niet het geval zijn, hetgeen ook door de verweerder zou zijn erkend door te stellen dat de tante net als in het verleden kan instaan voor de financiële ondersteuning van de schoolopleiding in Kenia.

Hieromtrent kan vooreerst worden verwezen naar de bovenstaande bespreking waar werd geoordeeld dat er geen tegenstrijdigheid kan worden ontwaard in de vaststelling dat verzoeksters moeder in staat is om voor de verzoekster te zorgen en de vaststelling dat de tante net als in het verleden verder financiële ondersteuning kan bieden voor de schoolopleiding. De Raad benadrukt voorts dat de verweerder terecht heeft gesteld dat de aanvraag op grond van de artikelen 61/15 en volgende van de vreemdelingenwet niet voorziet in het toekennen van een verblijf in het kader van studies. Essentieel is dat het gaat om een onderzoek naar de duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waarbij voorrang moet worden gegeven de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK en het hoger belang van het kind (*cf.* artikel 61/17 van de vreemdelingenwet). Hoewel een adequate opleiding onmiskenbaar kadert in het welzijn en het hoger belang van het kind, wordt en kan niet worden betwist dat binnen het IVRK ook aan de eenheid van het gezin een zeer groot belang wordt gehecht. Zo is bepaald dat de staten moeten verzekeren dat kinderen niet tegen hun wil van hun ouders worden gescheiden, tenzij deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind bijvoorbeeld omwille van ouderlijke misbruik of verwaarlozing (*cf.* artikel 9 van het IVRK). De verweerder heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat de hereniging met de moeder voorop staat, zodat hij er blijk van geeft dat de eenheid van het gezin voor hem primordiaal is. De verweerder heeft bovendien tevens het hoger belang van de verzoekster en haar recht op onderwijs in rekening genomen. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de moeder in staat is om voor de verzoekster te zorgen, en er wordt ook concreet ingegaan op de mogelijkheid tot adequaat onderwijs in het land van herkomst. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd: *"Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene heel haar leven tot aan haar vertrek naar België in Kenia school heeft gelopen. Zo ging betrokkene onder andere naar een nursery school in Teman Junior, de Coral Junior and High School te Mtwapa, de Musa Gitau Primary School in Kiambu County en de St. Joseph Girls High School in Taita-Taveta County. Ter ondersteuning hiervan vinden we in het dossier twee schoolcertificaten terug. In de aanbevelingsbrief van de St. Joseph Girls High School staat over D.: "She is an above average student academically and a well behaved student. In een schriftelijke verklaring van betrokkene die de voogd doorstuurde verklaart ze over haar verblijf in de kostschool van Musa Gitau: "I joined the drama and musical classes after school and really enjoyed them. I also did sports at school, my favourite sports were basketball and tennis".*

Er zijn geen tegenindicaties dat betrokkene in Kenia een succesvolle studie kan afwerken, niets weerhoudt haar immers om, net zoals in het verleden, goede schoolresultaten te behalen en met plezier haar middelbaar te voltooien. Na het behalen van haar middelbaar diploma kan zij desgevallend volgens de geijkte procedure van de vreemdelingenwet een aanvraag indienen om hogere studies in België aan te vatten. Net zoals in het verleden kan de tante instaan voor de financiële ondersteuning van haar schoolopleiding in Kenia.

Uit alles wat hier vooraf gaat kan worden besloten dat er geen twijfel bestaat over het feit dat er in Kenia voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is (conform artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet) en dat zij er een normaal en kwalitatief leven kan leiden. Betrokkene heeft een affectieve band met haar moeder en broer, de moeder is gelokaliseerd en is volgens onze bevindingen in staat om voor betrokkene te zorgen. De tante kan desgevallend financiële ondersteuning blijven bieden aan de familie. Ook had betrokkene er een sociaal netwerk om op terug te vallen, ze deed het goed op school, en was zeer actief. Men kan aannemen dat de levensstandaard in Kenia niet dezelfde is als deze in België. Betrokkene is echter nog maar 6 maanden in België en daarom verwachten wij niet dat een terugkeer naar Kenia om daar haar leven terug op te nemen een zware aanpassing zal vergen van haar. Zij bracht immers de eerste 15 jaar van haar leven door in haar land van herkomst. Evenmin wordt bewezen dat uit een verblijf in Kenia bij haar moeder een niet te herstellen ernstig nadeel voortvloeit. Integendeel komt een terugkeer naar haar land van herkomst tegemoet aan artikel 20 van het IVRK waarbij gesteld wordt dat bij het bepalen van het hoger belang rekening dient gehouden te worden met "the child's ethnic, religious, cultural en linguistic background". De verweerder concludeert als volgt: "Aldus, na grondige analyse van het dossier en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 en rekening houdend met haar hoger belang bestaat de duurzame oplossing voor betrokkene niet in België. En stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Kenia voorop alwaar zij herenigd kan worden met haar moeder."

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat de verweerder onvoldoende rekening hield met het hoger belang van het kind en de kinderrechten. De verzoekster brengt een kritiek naar voor waaruit louter blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling van de verweerder. Daarnaast beperkt de verzoekster zich tot een rechtstheoretisch betoog. Met haar vage beweringen en met de rechtstheoretische uiteenzettingen, toont de verzoekster evenwel niet concreet aan dat de vaststellingen omtrent het hoger belang van het kind en de mogelijkheden tot opleiding in het land van herkomst, kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn. De verzoekster betwist evenmin het belang van de eenheid van het gezin. De verzoekster maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar recht op onderwijs in het gedrang zou brengen.

Waar de verzoekster verwijst naar de rechten van het kind, merkt de Raad op dat uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekster niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als minderjarige in het land van herkomst niet in een stabiele leefomgeving kan opgroeien, dat zij zich aldaar niet kan ontplooiën en ontwikkelen of dat zij aldaar geen scholing kan genieten. De verzoekster beperkt zich tot rechtstheoretische beschouwingen en tot loutere beweringen dat de in België verworven stabiliteit wordt onderbroken, doch zij laat na om met concrete argumenten aan te tonen dat haar belang als minderjarige in het gedrang komt door de bestreden beslissing of dat hiermee onvoldoende rekening is gehouden door de verweerder.

Een schending van de artikelen 14 en 24 van het Handvest, of van de artikelen 3 en 6 van het IVRK, blijkt derhalve niet.

Uit hetgeen voorafgaat is voorts gebleken dat de uiteenzettingen van de verzoekster niet toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt. Evenmin werd aangetoond dat de verweerder de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Een manifeste beoordelingsfout, of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, werd niet aangetoond.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE